

Letos 26. dubna jsme si připomněli druhé výročí smrti Pavla Wonky, který, jak se ukázalo, byl záměrně zavražděn ve věznici v Hradci Králové. Pavel Wonka celý život nekompromisně bojoval proti stávajícímu zlu. Byl velký optimista, stále věřil, že komunistický systém vedený KSČ, který se dopustil na tomto národu nezměrných zločinů, bude brzo svržen.

Jak vypadá sametovost revoluce

Revoluce a pádu totality ve své zemi se nedočkal a mnoho lidí si myslelo, že změna poměrů povede k řádnému vyšetření jeho smrti a k potrestání viníků. Co ale vidíme? Vyšetřování události ze 17. listopadu se ztrácí v nedohlednu, za všechny zločiny komunistů je zatím souzen pouze M. Štěpán. Kladu si otázku: všichni ti Jakešové, Fojtíkové, Husákové a Štrougalové se nebudou zodpovídat? V zemi se prosazuje taková sametovost, že vrahové mého bratra stále nosí uniformu SNV. Bachař Pavel Vaněk, který mu neposkytl ani nejzákladnější pomoc, dokonce studuje medicínu na lékařské fakultě v Hradci Králové. Cituji z výpovědi svědků: „Žádali jsme pro umírajícího několikrát vyhozením signalizace lékařskou pomoc, ale vždy jsme byli odmítnuti Pavlem Vaňkem.“ Člověk, který neposkytne pomoc umírajícímu, těžko může být dobrým lékařem. I náčelníkem věznice byl před časem stále ještě Josef Šimák. Ivo Vyleřal, jeden z nejsadističtějších dozorců, který mě zmrzačil, v této věznici dále slouží. Vězeňský lékař MUDr. Radim Pek stále vykonává lékařskou praxi. Prokurátorka JUDr. Eliška Rychlíková z OP Trutnov, která Pavla žalovala, a soudkyně JUDr. Marcela Horvátová z OS Trutnov, která ho odsoudila, jsou stále na svých místech. Již z morálního hlediska by tam neměly co pohledávat, když dokázaly odsoudit na smrt nemocného člověka. Bez trestu zůstávají i mí bývalí vyšetřovatelé StB Antonín Moravec a Josef Nepovím, kteří za přispění prokurátora KP Hradec Králové Josefa Valenty náš proces vykonstruovali. (Mimořádně byl jsem nedávno plně rehabilitován.) O soudcích typu Jana Rojta, Pavla Jandy, Marie Dojčárové i Jiřího Slezáka z Hradce Králové, kteří se na těchto zločinech podíleli, již ani nemluví. Tomu se říká sametovost.

Na úřadech i soudech jsou stále stejní lidé; nemůžeme se pak divit, že všechna vyšetřování jsou záměrně brzděna. Dokonce i poslední dopis mého bratra jsem musel vypátrat sám.

Komise, která pracovala při ČNR a měla objasnit důvody smrti mého bratra, mě zklamala na celé čáře. Výsledek její činnosti jako by vypadl z pera těch, kteří zde přes 40 let páchali zločiny.

Na závěr pasáž z textu Pavla Wonky: „*Pachatel zločinu proti lidskosti si musí být vědom, že sice může zůstat beztrestný dnes, ale že mu nebezpečí trestného postihu hrozí při změně režimu nebo při jiné příležitosti, že se nebude moci spoléhat na promlčení. Jeví se žádoucí prosadit, aby se zločiny proti lidskosti stihaly skutečně na celém světě, bez ohledu na to, v které zemi byly spáchány....*“

Jiří Wonka (2.10.1990)

17. 10. — 23. 10. 1990